

var en Samfundsinteresse til Stede, og det er ganske rigtigt. Der er selvfølgelig en Almeninteresse, Samfundsinteresse, herved, men ogsaa en særlig Interesse til Stede for den vedkommende Eier og den Del af Landet, hvor han bor. Derfor tror jeg, det er ganske rigtigt, at man har fordelt det saaledes, at det Offentlige, Staten, bærer en Del, og den Eger, hvor Vedkommende bor, en Del. Det ærede Medlem maa heri ikke lade sig forlede af Reglerne i Loven om Svinedisterritts; thi dette var en Smitte, som kom pludselig over os, og som vi toge ganske extraordinære Foranstaltninger imod, og det, at Statskassen betalte Gildet den Gang, var særlig begrundet. Det tror jeg, var i sin Orden, men herefter vil det jo ikke ske for denne Sygdoms Vedkommende, thi forsaavidt dette Lovforslag blev ophøiet til Lov, vil den omtalte Sygdom gaa ind under de almindelige Regler for Smitsøter hos Husdyrene. Jeg tror, at de Regler, der i Lovforslaget staa om Erstatning, ere ret vel betænkte; de have været saare grundig overveiede, og jeg ser ikke for Diebliffet, at der er Grund til at gaa til Andre. Tuberkulosen har jo tiltrukket sig en ganske særlig Opmærksomhed, hvad den visseelig fortjener, og jeg er selvfølgelig enig med ærede Medlemmer i, at den maa bekæmpes med alle hensigtsmæssige og passende Midler og bekæmpes energisk. Spørgsmaalet er kun, hvorledes den skal bekæmpes. I saa Henseende tror jeg, at Lovforslaget gaar den rette Vej. Ærede Medlemmer ville se, at det er ikke saa lidt, Lovforslaget anordner i saa Henseende, og jeg skal dog der i Korthed tillade mig at erindre om, hvad det er. For det Første stilles Tuberkulosen i § 10, B. under de mildere smitsomme Sygdomme. Der kunde gjerne være Tale om at rykke op under A., hvis man anser det for nyttigt. Følget af, at den kommer under B., er, at Vedkommende skal anmeldte Sygdommen, naar den breder sig i hans Besætning. Kommer den under A., skal han anmeldte den, saasnart den forekommer i hans Besætning. Han maa da ikke lade de Dyr, der ere angrebne af disse Sygdomme, føre paa Markeder, til Dyrstuer, paa fremmede Græsgange eller i fremmede Stalde. De skulle altsaa holdes affondrede. Eieren skal beholde dem for sig selv, man griber dem, hvis de komme udenfor Stalden til saadan Falgholdelse eller paa fremmede Græsgange. Der kan dernæst gives særskilte Bestemmelser angaaende Afsondringen, og der kan træffes Foranstaltninger angaaende Benyttelsen af Mælk. Under Dyret i kjendelig Grad af Tuberkler, maa det kun afsendes til Slagtning, og Kjødet maa ikke sælges

eller bruges til Menneffeføde, medmindre det slagtede Dyr med dets Indvolde forinden er blevet undersøgt af en Dyr læge, og hans Attest godtgjør, at Kjødet kan nydes. Mælken af Dyr, der lide af Overtuberkulose, maa ikke sælges og heller ikke anvendes til Smør eller Ostefabrikation, men maa kun bruges til Menneffes eller Kreaturføde i kogt Tilstand. Nu kunde De sige, og et æret Medlem har sagt, hvad skal en Mand da gjøre, naar han har et Dyr og ikke veed af, at det lider af en saadan Sygdom? Ja, saa skal han se at faae det at vide. Men det følger af sig selv, at er en Mand in bona fide, saa kan han ikke straffes, thi man kan ikke straffe ham for Noget, han ikke veed at have forbrudt. I den Henseende behøver man ikke at være betænkelig. Jeg indrømmer, at det er vanskeligt nok at faae fat paa alle disse Ting, men naar man kommer til et mere aktivt Dyr lægetilhuil, vil det nok lykkes, og derfor er jeg enig med ærede Medlemmer i, at det er rigtigt at komme dertil. Endvidere er der med Hensyn til Tuberkel-smitten givet en ganske særlig streng Regel. Ærede Medlemmer ville se, at naar der kommer et Individ, som en Landmand eller Kjøbmand forlanger jendt til Udlandet, og Dyr lægen siger, jeg stopper det som mistænkt for at være angrebet af Tuberkeltæring, saa er der her sat en meget vidtgaaende Bestemmelse, for at Dyr lægen ikke skal være angst for at afgive et saadant Stjøn, nemlig at Eieren kan forlange Dyret nedslaaet, og Omkostningerne ved Budsningen saavel som Udgiften ved Nedslagningen udbetales tilligemed det fulde Beløb, hvortil det er vurderet, til Afsejderen, hvis det ved Odbuktationen viser sig, at Dyret ikke har lidt af den Sygdom, som det var mistænkt for at lide af, ellers beholder han sit Dyr. Der er altsaa truffet meget strenge Forholdsregler mod, at man her i Landet skulde udjøre et Dyr, der er smittet af Tuberkeltæring. Jeg tror, at det er en Pligt at gjøre det, og jeg tror, at det er i vor egen Interesse. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at det er en meget vidtgaaende Regel. Saa kommer den tredje Bestemmelse, at Staten ogsaa tilliger sin Understøttelse, for saa vidt der dannes sig Forstikringsforeninger eller andre Foreninger for større eller mindre Kredse, der selv ville bekæmpe Udbredelsen af Tuberkeltæring, og det kan være, at man paa dette Punkt skal gaa endnu videre. Men ærede Medlemmer ere ikke fornøiede dermed, men forlange, at Staten skal træde til og betale Erstatning for disse Dyr. Maa jeg her gjøre opmærksom paa Forstjellen mellem de egentlige farlige Smitsøter og Tuberkel-